

Mindig is szerettem a népdalok szép természeti képpel induló, de minden logikai kapcsolatot nélkülözően folytatódó felépítését. A „sárgán virágzik a repce, bárcsak mindig szombat lenne” relációanalízisben B, vagyis az állítás mindkét fele igaz (szerintem a második is), de nincs ok-okozati összefüggés. Néha Jézus válaszait olvasva is ez az érzésem. Mintha a népdal második sora lenne.

Nikodémus: „Tudjuk, hogy Istentől jött tanító vagy.” Jézus: „Aki nem születik újjá, nem láthatja meg az Isten országát.” Tessék? Nem maradt ki pár lépés? Jézus nehezen megérthető dolgokról tanít. Mindenkinek hajlandó válaszolni, türelmesen magyaráz, példabeszédekkel szemléltet, csodákkal alátámaszt. Egyszer-egyszer ad csak hangot annak, mennyire fárasztó tud lenni az emberek értetlensége. De azért néha nem könnyíti meg a dolgot. Váratlanul reagál. Sokszor hallok olyan igehirdetést, prédikációt, amelyben enyhe lenézéssel szólnak bizonyos bibliai karakterekről. Ne essünk hitetlen Tamás hibájába, aki szerette volna megérinteni Jézus sebét, hogy bizonyosságot nyerjen; Zakariáséba, aki nem hitte el azonnal, hogy meddő feleséggel, vénemberként gyermeke lesz; Szent Józsefébe, akire folyton angyalt kellett küldeni, hogy tudja, mi a dolga; Péterébe, aki rendszeresen félreérti Jézus szavait! Pedig számomra ők a normálisak. Nem lehet mindenki Szűzanya, aki azonnal elfogadja a számára felfoghatatlant. Nagyon fontos megértenünk a tanítást (ahogy azt a homlokunkra rajzolt kereszttel jelezzük is), és ez nehéz, melós folyamat. Miért ne értetlenkedhetne Nikodémus az újjászületés kapcsán? Még azt is megértem, hogy sötétben ment faggatózni, félve Jézus ellenségeitől, vagy aggódva, hogy Izrael tanítójaként beég a kérdéseivel. Eleve díjazom, hogy cselekszik, és nem tétlenül tocsog a megértés utáni vágyban. Nemhogy lenézem... Nem ülök én magas lovon. Ja, hogy nemcsak Nikodémushoz kell viszonyulnom, hanem a jelenleg körülöttem élő embertársaimhoz is? Arról légszi beszéljünk máskor!

Uram, szenteld meg buzgó igazságkeresésünket, fogadd el időnkénti bugyutaságunkat vagy neki-keseredésünket, segíts elviselni határainkat, hitelveinkhez való ragaszkodásunkból fakadó merevségünket pedig lágyítsd mindenki irányába nyitott, elfogadó és alázatos szeretetted!

Kőszegi Júlia, Budapest